

HÉ, ÉLETAPA!

Vannak, akik apánknak Árpádot tartják. Mások Kossuthot, de megint mások számára az apa, az ihlető, a nem rózsabokorból, hanem inkább egy pokolrangyalai összejövételből kinövő, bárcás-kőtáblás bukott isteni alak – aki valamikor elszármazott a mély kelet-európai romból, és majdnem odáig vitte, hogy a hippik, a szabad emberek, az üvöltők, a lepletlen bitangok elnökükké válasszák...

Hirtelen jött a hír, hogy megint csak erre jár Allen Ginsberg, és miután befekszik összekötő láncszemnek az ősi sámánok és William Blake közé, belénk szuggerálja a kozmopolitizmust, a rettegett betegségek bluesát. És mi mély, öblös, rekedtes, szemüveges hangjára megindulunk, amíg csak csontjainkon csupasz hús lesz, hiszen tüzes, body-building-szak-

körbe járó Apolló sarkantyúz bennünket.

Eddig kétszer találkoztam vele. Egyszer még egyetemista koromban, amikor barátjával, Peter Orlovskyval belénk vájtak borotvaéles konzervdoboznyitóval. És közben megtanultuk a verslélegzést, amelynek neve: „Ah”. Aztán 1986-ban, amikor úgy kivesézett interjúalanyként, hogy mi a véleményem Kerouac regényeiről, hogy majd belezöldültem. Milyen meglepetéssel szolgál majd most? Ugye nem fog Kaddist, vagyis halálímát mondani töredezett közösségünkért?

Allen Ginsberg ma este a Lágymányosi Közösségi Házban lép fel, **Eörsi Istvánnal** és Hobóval, majd vasárnap a Katona József Színház vendége lesz.

GÖBÖLYÖS N. LÁSZLÓ